

μου»

Λέμε όλοι, και το πιστεύουμε και

έχουμε δίκιο, ότι αγαπούμε τα παιδιά μας. Φυσικά, είναι αλήθεια αυτό, ότι τα αγαπούμε. Από την άλλη, την ίδια στιγμή που το λέμε αυτό, παραδεχόμαστε όλοι και το ομολογούμε με διάφορους τρόπους, είτε στον εαυτό μας, είτε σε φιλικές μας συζητήσεις, είτε στην εξομολόγηση, ότι κάνουμε σφάλματα. Εννοείται ότι αυτό με όλους μας συμβαίνει. Δεν υπάρχει γονέας που δεν κάνει σφάλματα και ούτε θα υπάρξει ποτέ. Πως είναι δυνατό αυτά τα δύο να συνυπάρχουν; Και να αγαπώ τα παιδιά μου και να κάνω σφάλματα; Ίσως, δεν τα αγαπούμε πάντοτε με τον σωστό τρόπο. Πρέπει να ,μάθουμε τον κατάλληλο τρόπο.

Ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα που ποθεί την τελειότητα και ταυτόχρονα είναι βουτηγμένος μέσα στην ατέλεια. Και παλεύει με αυτά τα δύο διαρκώς. Οι μαθητές

του Χριστού προσεύχονταν, ήταν πιστοί. Αλλά του είπαν: «Κύριε, δίδαξέ μας να προσευχόμαστε» την ίδια στιγμή που προσεύχονταν. Κάτι καλύτερο μπορούσε να γίνει. Κάπως μπορούσε να διορθωθεί αυτό. Θα προσπαθήσουμε δηλαδή να δούμε τώρα τι σημαίνει αγαπώ το παιδί μου. Τι σημαίνει η αγάπη, ποιο είναι το πραγματικό της νόημα και πότε είναι σωστή. Έχω καταγράψει μερικά χαρακτηριστικά που έχει η σωστή αγάπη προς τα παιδιά μας- πολλά από αυτά που θα πω ισχύουν και για την αγάπη προς τα εγγόνια μας – και δεν σημαίνει ότι αυτά που έχω καταγράψει είναι τα πάντα. Μπορεί με την δική σας βοήθεια και την συζήτηση να βρούμε και άλλα στοιχεία για το τι σημαίνει αγαπώ σωστά το παιδί μου.

Πρώτον, αγαπώ το παιδί μου όπως είναι και όχι όπως θα ήθελα να είναι. Εάν αγαπώ το παιδί μου όπως θα ήθελα να είναι, αυτό σημαίνει ότι αγαπώ τις προσδοκίες μου. Αγαπώ τις φαντασιώσεις μου, πως το φαντάζομαι δηλαδή. Άρα , αγαπώ τον εαυτό μου σε τελευταία ανάλυση. Αυτό είναι ένα σταθερό χαρακτηριστικό της σωστής αγάπης, σε όλες τις σχέσεις. Το ίδιο συμβαίνει και με το ζευγάρι. Όλοι κάνουμε όνειρα πριν γνωρίσουμε τον άνθρωπο που θα παντρευτούμε, τον φανταζόμαστε. Όμως έρχεται η στιγμή που πρέπει να τον αγαπήσουμε όπως είναι. Αλλά το πώς είναι αρχίζουμε να το καταλαβαίνουμε σιγά-σιγά, όχι από την αρχή. Σε μεγάλο βαθμό βέβαια μετά τον γάμο. Αυτό όμως είναι η πραγματική αγάπη. Δηλαδή η αληθινή αγάπη που έχει βάθος, που έχει αντίκρουσμα, που έχει νόημα, είναι όταν αγαπάμε τον άλλο για αυτό που είναι. Όχι όπως θα θέλαμε να είναι. Και είναι η αγάπη που πατάει στην γη και όχι στα σύννεφα.
[\(περισσότερα...\)](#)